

Contrar caracterului Său?

Marti, 2 octombrie 2007

Gili Cârstea

Într-un articol despre neprihănirea prin credință, cineva discută despre dreptatea lui Dumnezeu în acești termeni:

“Unitatea de măsură a dreptății este caracterul și voința Sa. Acestea sunt exprimate în Legea Sa (Ps 119:142.151). Dreptatea Îl constrânge la o acțiune ‘contrară’ Ființei și voinței Lui; atunci când provocat de revolta celui păcătos, dreptatea cere ‘satisfacție,’ El Se manifestă cu mânie” (Rom 2:5-8).

Această înțelegere despre dreptate și caracterul lui Dumnezeu este larg răspândită în biserică, și de aceea consider că este potrivit să o analizăm.

Toată lumea este de acord că Dumnezeu este sfânt (Ps 22:3; Apoc 15:4), neprihănit (Rom 3:4; 1 Ioan 2:29; Ioan 17:25), desăvârșit (Mat 5:48).

După ce criterii?

Evident, după Legea morală, fundamentul de neclintit al neprihănității, lege pe care toți autorii Scripturii o înalță, o cântă, o onorează.

Ca să fie sfânt, neprihănit, desăvârșit, Dumnezeu trebuie să Se poarte așa permanent, fără excepții, iar acest principiu sănătos este clar exprimat în Ezechiel:

„Neprihănirea celui neprihănit nu-l va mântui în ziua fărădelegii lui; și cel rău nu va cădea lovit de răutatea lui, în ziua când se va întoarce de la ea, după cum nici cel neprihănit nu va putea să trăiască prin neprihănirea lui în ziua când va săvârși o fărădelege” (Eze 33:12).

Există amendamente la legea lui Dumnezeu? Scriptura spune că nu, dar teologii noștri spun că da: “Atunci când este provocat de revolta celui păcătos, dreptatea cere ‘satisfacție,’ El Se manifestă cu mânie.”

Și ce face Dumnezeu “când este provocat de revolta celui păcătos”? Este constrâns “la o acțiune contrară Ființei și voinței Lui.” Contrară înseamnă împotriva Legii, împotriva caracterului Său, împotriva dreptății a cărei unitate de măsură – ni se spune – este caracterul Său. O acțiune contrară neprihănității este o acțiune nelegiuită, împotriva Legii, păcătoasă, firească, drăcească.

Ce fel de satisfacție cere dreptatea? Cere ea ca cel neprihănit să devină nelegiuit spre a rezolva o problemă, o urgență, o stare de maximă necesitate? Dacă revolta copiilor lui Dumnezeu nu poate fi rezolvată decât apelând la căile nelegiurii, atunci diavolul a avut dreptate în susținerea lui că guvernarea divină este una violentă, și trebuie schimbată.

Având posibilitatea să vadă viitorul, Dumnezeu a știut de la început de revolta lui Lucifer, și a plănuțit din timp cum va trebui acționat spre a oferi universului libertate și siguranță. Violența, constrângerea, amenințarea cu forța sunt proceduri străine de guvernarea divină. Soluția lui Dumnezeu a fost sacrificiul de sine, așa cum este foarte bine exprimat de Domnul Hristos în Matei 5:39-42, și oglindit pe parcursul întregii Lui vieți. Iar viața Lui nu era decât viața Tatălui care locuia în El.

Hristos a venit la ai Săi, și ai Săi nu L-au primit (Ioan 1:11), iar cei care nu L-au primit au fost în special membrii Sinedriului, care aveau influența să angreneze tot poporul în acest refuz. Cum a fost Dumnezeu locuind în Hristos "provocat de revolta celui păcătos" la o "acțiune contrară ființei și voinței Lui" în acest caz? Cum L-a constrâns dreptatea, care cerea satisfacție, să acționeze? I-a blestemat El în numele Domnului? S-a surpat pământul sub picioarele lor? A căzut foc din cer peste ei, așa cum s-ar fi așteptat ucenicii?

Nicidecum.

Dumnezeu i-a iubit până la capăt, iar capătul a însemnat să Se lase răstignit de ei fără să Se opună, fără să amenințe, fără să folosească violența. Cel neprihănit a rămas neprihănit în neprihănirea Lui, și nu a fost deloc constrâns să acționeze împotriva caracterului Lui, care este Legea: "Când a fost chinuit și asuprit, n-a deschis gura deloc, ca un miel pe care-l duci la măcelărie, și ca o oaie mută înaintea celor ce o tund: n-a deschis gura" (Isa 53:7).

Este adevărat, dreptatea cere o satisfacție. Și este adevărat, Dumnezeu este constrâns să facă o "lucrare ciudată," dar complet diferit de felul cum înțelege poporul nostru așa ceva. Dreptatea cere ca omul să fie lăsat să aleagă nelegiuirea, atunci când el chiar dorește acest lucru. Și dreptatea cere ca omul să fie lăsat să suporte consecințele firești ale actelor lui.

Lucrarea ciudată a lui Dumnezeu este să Se retragă de unde nu este dorit, să plece când I se cere acest lucru, să permită copiilor Lui să trăiască fără protecția harului Său, dacă ei consideră că se simt mai bine așa. Pentru un părinte este o lucrare ciudată să fie obligat să stea deoparte în timp ce peste copiii lui se prăvălește dezastrul. Când oamenii aleg alți dumnezei, Tatăl este constrâns să Se retragă și să le permită să se închine cui doresc. Moise a aflat acest principiu chiar din gura lui Dumnezeu:

"Iată, tu vei adormi împreună cu părinții tăi. Și poporul acesta se va scula și va curvi după dumnezeii străini ai țării în care intră. Pe Mine Mă va părăsi, și va călca legământul Meu pe care l-am încheiat cu el. În ziua aceea Mă voi aprinde de mânie împotriva lui. Îi voi părăsi, și-Mi voi ascunde Fața de ei. El va fi prăpădit, și-l vor ajunge o mulțime de rele și necazuri; și atunci va zice: 'Oare nu m-au ajuns aceste rele din pricină că Dumnezeul meu nu este în mijlocul meu?'" (Deut 31:17).

Așa s-a întâmplat și cu Sinedriul, atunci când au ales voluntar să-L părăsească pe Dumnezeu și să calce legământul încheiat cu ei. Fără harul protector al lui Dumnezeu, națiunea s-a lansat într-o serie de măsuri politice dezastruoase, până când au venit romanii și i-au măcelărit fără milă.

Nu. Dreptatea niciodată nu Îl constrânge pe Dumnezeu la o acțiune contrară Legii, caracterului și voinței Lui. Pe așa ceva se sprijină eternitatea.